

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ *ÿÿË* κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 13902/08)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

25 Νοεμβρίου 2010

Η παρούσα απόφαση είναι οριστική. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση *ÿÿË* κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συνεδριάζοντας σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Anatoly Kovler, *πρόεδρος,*

Elisabeth Steiner,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές,*

και τον André Wamrach, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 4 Νοεμβρίου 2010,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 13902/08) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν Τούρκο υπήκοο, τον κύριο ~~ΥΪΪΨ~~ ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 6 Μαρτίου 2008 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Σπυρίδων Σπυρίδη, δικηγόρο του συλλόγου της Νυρεμβέργης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον απεσταλμένο του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Την 1^η Σεπτεμβρίου 2009, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αιτίαση την ελκόμενη από τη διάρκεια των επίδικων διαδικασιών. Κατ'εφαρμογή του Πρωτοκόλλου αριθ.14, η προσφυγή ανατέθηκε σε μία Επιτροπή. Τέλος, ελήφθησαν παρατηρήσεις από την τουρκική κυβέρνηση, η οποία άσκησε το δικαίωμα παρέμβασής της (άρθρα 36 § 1 της Σύμβασης και 44 του Κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1965 και κατοικεί στη Νυρεμβέργη.

5. Το 1998, κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Ελλάδα, αυτός και η οικογένειά του έπεσαν θύματα αυτοκινητιστικού ατυχήματος. Η σύζυγός του σκοτώθηκε επί τόπου και τα δύο τέκνα τους τραυματίστηκαν σοβαρά.

A. Η πρώτη διαδικασία αποζημίωσης

6. Στις 30 Απριλίου 1999, από κοινού με άλλους συγγενείς των θυμάτων, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημίωσης σε βάρος του οδηγού του αυτοκινήτου και του Επικουρικού Ταμείου Ασφάλισης για

αυτοκινητιστικά ατυχήματα. Ζητούσαν να αποζημιωθούν για την υλική ζημία και ηθική βλάβη που υπέστησαν λόγω του ατυχήματος.

7. Στις 9 Ιουνίου 2000, το Πρωτοδικείο Αθηνών έκανε εν μέρει δεκτά τα αιτήματα αποζημίωσης (απόφαση αριθ. 2817/2000).

8. Στις 6 Μαρτίου 2003, το Επικουρικό Ταμείο Ασφάλισης για αυτοκινητιστικά ατυχήματα άσκησε έφεση.

9. Στις 4 Μαρτίου 2005, το Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την απόφαση αριθ. 2817/2000 και έκανε εν μέρει δεκτά τα αιτήματα των εναγόντων (απόφαση αριθ. 1744/2005). Από το φάκελο προκύπτει ότι η απόφαση αυτή κατέστη οριστική.

B. Η δεύτερη διαδικασία αποζημίωσης

10. Εν τω μεταξύ, στις 31 Οκτωβρίου 2000, ο προσφεύγων είχε καταθέσει ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημίωσης ζητώντας συμπληρωματική αποζημίωση για διαφυγόντα κέρδη λόγω της νοσηλείας του κατόπιν του ατυχήματος και της μη ικανότητάς του για εργασία κατά τη διάρκεια της περιόδου ανάρρωσης.

11. Στις 5 Μαρτίου 2002, το Πρωτοδικείο Αθηνών έκανε εν μέρει δεκτό το αίτημα του προσφεύγοντος (απόφαση αριθ. 1096/2002).

12. Στις 25 Ιουνίου 2002 και 21 Φεβρουαρίου 2003, ο προσφεύγων και το Επικουρικό Ταμείο Ασφάλισης για αυτοκινητιστικά ατυχήματα άσκησαν αντίστοιχα έφεση.

13. Στις 30 Ιανουαρίου 2008, το Εφετείο Αθηνών επικύρωσε εν μέρει την απόφαση αριθ. 1096/2002 (απόφαση αριθ. 503/2008). Από το φάκελο προκύπτει ότι η απόφαση αυτή κατέστη οριστική.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

14. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η διάρκεια των επίδικων διαδικασιών παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσις του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

15. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή.

16. Από την πλευρά της, η τουρκική κυβέρνηση εκτιμά ότι η διάρκεια των επίδικων διαδικασιών είναι υπερβολικά μακρόχρονη και ότι οι τούρκοι υπήκοοι αποτελούν αντικείμενο διακρίσεων από την ελληνική δικαιοσύνη.

A. Επί του παραδεκτού

17. Σε ό,τι αφορά το πρώτο σκέλος της αιτίασης της ελκόμενης από τη διάρκεια των επίδικων διαδικασιών, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτή ολοκληρώθηκε στις 4 Μαρτίου 2005, ήτοι πάνω από έξι μήνες πριν τις 6 Μαρτίου 2008, ημερομηνία κατάθεσης της παρούσας προσφυγής. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της αιτίασης είναι εκπρόθεσμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

18. Επιπλέον, σε ό,τι αφορά το δεύτερο σκέλος της αιτίασης της ελκόμενης από τη διάρκεια των επίδικων διαδικασιών, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι δεν είναι προδήλως αβάσιμο με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτό δεν προσκρούει σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτό.

B. Επί της ουσίας

19. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 31 Οκτωβρίου 2000, με την κατάθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών μίας αγωγής για συμπληρωματική αποζημίωση και περατώθηκε στις 30 Ιανουαρίου 2008, με τη δημοσίευση της απόφασης αριθ. 503/2008 του Εφετείου Αθηνών. Διήρκεσε επομένως επτά έτη και τρεις μήνες περίπου για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μίας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, ειδικότερα της

πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

21. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε πιο πάνω αναφερόμενη υπόθεση *Frydlender*).

22. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της δεύτερης επίδικης διαδικασίας υπήρξε υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

23. Ο προσφεύγων παραπονείται αορίστως για την αποζημίωση που επιδίκασαν τα εθνικά δικαστήρια.

24. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι ακόμα κι αν υποθεθεί ότι η εν λόγω αιτίαση πληροί τις προϋποθέσεις παραδεκτού που προβλέπει το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης, δεν είναι ουδόλως τεκμηριωμένη.

Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

25. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της

παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

26. Ο προσφεύγων δεν προέβαλε κανένα αίτημα για δίκαιη ικανοποίηση. Συνεπώς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δε συντρέχει λόγος να του επιδικάσει κάποιο ποσό για την αιτία αυτή.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της δεύτερης επίδικης διαδικασίας ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων και απαράδεκτη κατά τα λοιπά..

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 25 Νοεμβρίου 2010 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Anatoly Kovler

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 3 Ιανουαρίου 2011.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος